

ANN GRANGER

PŘÍPAD MITCHELLOVÉ A MARKBYHO

TAKOVÁ JE VRAŽDA

motto detektivka

Taková je vražda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Ann Granger

Taková je vražda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ANN
GRANGER
TAKOVÁ JE
VRAŽDA

Praha 2018

Přeložila Zdeňka Zvěřinová

Pro všechny čtenáře,
kteří příběhy Mitchellové a Markbyho
celá léta sledovali

1. KAPITOLA

Na rohožce ležely tři obálky. Pošťák je s bezstarostností člověka, jenž netuší, co z jeho činu vzejde, prohodil otvorem ve dveřích a s hlasitým túrováním pneumatik v drobném šterku rychle odjel. Stará černá labradorka Betsy strkala do nových přírůstků čenichem a podezřívavě je očichávala. Když k ní po chodbě pomalu došla Alison, fenka na ni tázavě upřela znepokojené hnědé oči, zakňučela a nejspíše zavrtěla ocasem.

Ví to, pomyslela si Alison. Cítí, že s tou poštou souvisí něco špatného, i když netuší, o co jde. Lidi se dají oklamat, ale pes nikdy.

Spustila ruku a dotkla se psí hlavy. „Klid, Betsy.“

Zvíře se nechalo zčásti uchlácholit, o něco radostněji zavrtělo ohonem, a když se Alison sehnula pro obálky, šťouchlo ji hlavou do kolene. Jedna obálka, hnědá a dlouhá, byla úřední – jestli znamená potíže, Jeremy si s nimi poradí. Druhá vypadala, že je od nějaké společnosti nabízející kreditní karty, takže všechny problémy s ní spojené budou opět obyčejné a všední. Ta třetí byla menší, bílá a čtvercová, s natištěnou adresou a jménem paní Alison Jennerové. Alison se rozbušilo srdce. Měla pocit, že se proměnilo v kámen, který jí klesá do břicha. Na chvíli se jí zatočila hlava a podlomila se jí kolena. Sedla si na podlahu vedle Betsy do tureckého sedu, jako by se chystala k jógové meditaci. Chvíli na obálku jen upírala oči, dokud pes nepřitiskl vlhký čenich k jejímu uchu a pak ho váhavě neolízl.

To ji vytrhlo z omámení, pronikavá hrůza ji však nepouštěla. A ani obálka. *Další dopis*, pomyslela si. *Ne, prosím!* Jenže přicházely stále, stále a stále...

Na několik vteřin se zděšení změnilo v hněv namířený proti pisateli. „Jak se odvažuješ tohle mi dělat?“ vykřikla nahlas do tiché prázdné chodby. Betsy zvedla hlavu a znepokojeně svraстила chlupaté čelo. „Na to nemáš právo!“ Slova se kolem ní odrážela ozvěnou.

Až teď si uvědomila, jak je její vztek nesmyslný. Zvedl se jí žaludek a do úst jí stoupla nahořklá kyselá žluč, která ji páčila v krku a měla ohavnou chuť. Donutila se polknout. Zvedla všechny obálky, vyškrábala se na nohy a se psem v patách zamířila zpátky do jídelny. Křičet bylo nejen zbytečné, ale hlavně nebezpečné. Co kdyby ji uslyšela paní Whittleová?

V místnosti bylo chladno a poměrně šero. Do této části domu se sluneční světlo nedostalo dřív než odpoledne. Nablýskaný dubový rozkládací stůl byl po snídani sklizený. V současné době toho s Jeremym k snídani moc nejedli, dali si jen topinku a hrnek kávy. Stůl patřil mezi starožitnosti, které Jeremy získal už hodně dávno, ještě než se s ním Alison seznámila. Tmavá deska se starými škrábanci a nerovnostmi pravděpodobně pamatovala mnoho krizových situací. Je to až děsivé, pomyslela si Alison, čeho všeho jsou neživé předměty na rozdíl od lidských bytostí svědky. Hodila dvě obdélníkové obálky na stůl a malou čtvercovou převrátila mezi prsty. Alespoň že Jeremy není doma. Vzal si auto a odjel do Bamfordu něco zařídit.

Nevěděl o těch dopisech a ani se o nich dozvědět nemusí. Chtěl by v té věci něco podniknout, ale ať by zvolil jakékoliv řešení, všechno by se tím jen zhoršilo. Otevřela obálku a vytáhla z ní složený potištěný arch papíru. Nenávistné věty jí připadaly důvěrně známé. Jen málokdy se lišily víc než v několika slovních obra-

tech. I když jich nebylo mnoho, vyvolávaly v ní nesmírnou bolest a strach.

ZABILA JSI JI. ZAVRAŽDILA JSI FREDU KEMPOVOU.
MYSLELA SIS, ŽE TI TO PROJDE, ALE JÁ TO VÍM A BRZY
SE TO DOZVĚDÍ VŠICHNI. DOSTANEŠ, CO SI ZASLOUŽÍŠ.
PROLITÁ KREV KONEČNĚ DOJDE SPRAVEDLNOSTI.

„Proč mi to děláš?“ zašeptala Alison. „Nenávidíš mě? Ale kvůli čemu? Co jsem ti udělala? Kdo jsi? Znáš tě? Považuju tě za přítele, vídáme se, žertujeme a večeríme spolu? Nebo jsi někdo úplně cizí?“

Bylo by mnohem lepší, kdyby ta jedovatá slova pocházela od někoho neznámého. Zrada přítele a pomyšlení, že ji tímto způsobem mučí někdo, komu věří, byly nesnesitelné. Alison připadalo, že konečně chápe, proč byla Jidášova zrada tak strašlivá. Byl to druh sedící u stolu. Uměla si představit, jaké utrpení musela jeho lest způsobit. Patří pisatel těchto dopisů také mezi její usměvavé známé?

Hlavou jí prolétla další otázka. „Jak o tom víš?“ zeptala se. „Nikdo z okolí o tom nemá ani tušení. Stalo se to před pětadvaceti lety a daleko odsud. Pověděl ti to někdo? Kdo a odkud se to dozvěděl? Nebo sis přečetl zprávu v zažloutlých novinách, kterými kdysi někdo vyložil zásuvku? Tehdy mi bylo třiaadvacet! Jsem, a i tehdy jsem byla, nevinná. A teď se mě snažíš donutit, abych zaplatila za něco, co jsem *neudělala!*“

Zničí ten dopis stejně, jako to udělala s ostatními. Ale přijde další a příště se k němu možná Jeremy dostane jako první. Samozřejmě ho neotevře, pokud bude adresován jí. Ale nejspíš se jí zeptá, od koho je, a Alison mu bude muset lhát. To nechtěla. Zatím, aby se té nutnosti vyhnula, vymýšlela důmyslné způsoby, jak se dostat k poště dřív než on. Protože v současnosti jezdil pošťák

čím dál později, polovinu dopoledne s nastraženými ušima čekala na zvuk pneumatik poštovní dodávky, řidičovo veselé pohvizdování a klapnutí dopisní schránky. Někdy, když bylo pěkné ráno, se vymluvila, že vezme Betsy na procházku, aby si na listonoše počkala. Táhl neochotného starého psa po ulici, dokud se neobjevila malá červená dodávka a Alison ji cestou nezastavila. Nemohla to ovšem dělat každý den, aniž by vyvolala podezření. Pošťák byl mladý a už tak mu její chování nejspíš připadalo zvláštní. Četla to z jeho zmateného výrazu. Pravděpodobně všem kolegům v depu vykládal, že ta ženská v Overvale House je praštěná. Ale lepší když se budou šířit historky o její výstřednosti, než aby se dovtipil, že se ve skutečnosti děsí obsahu příchozí pošty. Byl velmi mladý a možná i zvědavý. Tak by se o existenci těch dopisů dozvěděli i ostatní. Jenže jak dlouho to ještě potrvá? Unaví se pisatel nakonec hrou na kočku a na myš? A co udělá potom? Prostě s tím přestane, nebo svou informaci skutečně zveřejní, jak vyhrožuje?

Znovu ji přepadla nevolnost. Položila dopis na stůl, kde jeho dokonalá běloba znepokojivě kontrastovala se zčernalým dubovým dřevem, a rozběhla se na toaletu, kde křečovitě dávala do záchodové mísy, dokud ji nerozbolela bránice. Celá hořela a potila se. Ve snaze dát se trochu do pořádku si špláchla studenou vodu na obličej a osušila se ručníkem. Pohlédla do malého zrcadla a usoudila, že i když jí na tvářích naskákaly skvrny, jinak vypadá celkem normálně, přinejmenším pro Jeremyho.

Jeremy! Nechala dopis na stole a manžel se brzy vrátí. Alison se rozběhla do jídelny.

Pozdě. S hlavou v záchodové míse neslyšela, že přijel. Stál u stolu a držel bílý papír. Jakmile vešla, zvedl ho.

„Jak dlouho už to sakra trvá?“

Byl čtvrtek, přesněji řečeno Zelený čtvrtek. Po obědě si Meredith Mitchellová sklídí stůl na ministerstvu zahraňní, odjede na velikonoční svátky a vrátí se až v úterý. Ta představa ji rozradostnila. Celý týden bylo pěkné počasí a při troše štěstí to tak zůstane i během krátkého volna. Budou mít s Alanem čas, aby odpočívali, povídali si o domě, který kupují, i o tom, co bude obnášet jeho rekonstrukce. Zbaví se pracovního stresu. Oba potřebují pauzu. Polly, s níž se dělila o prostornou kancelář, už na druhém konci místnosti balila. Meredith sáhla do přihrádky, kde na tenkou složku dopadaly sluneční paprsky. Ještě sprovodí ze světa tuhle poslední a taky bude moci odejít.

Světlo náhle něco zastínilo. Někdo stál před jejím stolem. Zvedla hlavu.

„Toby!“ vykřikla. „Kde ses tu tak najednou vzal?“

„Přiletěl jsem z Pekingu,“ odpověděl Toby Smythe. „Právě mi tam skončila služba. Teď jsem na skok doma, než mě přesunou jinam. Přinejmenším doufám,“ jeho obličej se zachmuřil, „že mě někam umístí. Dnes ráno jsem jim to říkal. Nechci navěky ztvrdnout v londýnském kanclu jako ty.“

To nevyznělo zrovna zdvořile, ale byla to pravda. Už nějakou dobu seděla za stolem, vlastně od návratu z Jugoslávie, kde před několika lety pracovala jako konzulka. Teď však zůstávala trčet v této místnosti. Jugoslávie, tak jak ji znala, se rozpadla a Meredith se zdálo, že paralelně s ní skončila i její kariéra. Navzdory opakovaným žádostem jí nebylo nabídnuto žádné dlouhodobé místo v zamoří, jen několikátýdenní záskoky za někoho, kdo onemocněl, nebo v naléhavých případech na výpomoc. Nejdřív jí to hodně vadilo, protože předpokládala, že k tomu, aby jí takhle přistříhli křídla, existuje důvod, který se však nikdy nedozví. Někde někomu zkřížila cestu nebo si možná vysloužila pověst

nespolečenského suchara, a to její nadřícení neměli rádi. Teď se však situace úplně změnila. Už necítila žádnou potřebu „utéct ze země“, jak její touhu pracovat v zahraničí vždycky popisoval Alan Markby. Alan si nepřál, aby odjela. V duchu se usmála a vzápětí věnovala úsměv i Tobymu.

„Nevadí mi, že jsem v Londýně,“ vysvětlila mu. „V létě se budu vdávat.“

Toby sebou teatrálně trhl a zvedl ruce dlaněmi od sebe. „Snad si nebereš toho fízla, se kterým se už léta taháš?“

„Jmenuje se Alan,“ opravila ho Meredith upjatě, „což bys měl dobře vědět! A netahám se s ním.“

Polly na druhé straně místnosti se rozesmála a Meredith cítila, jak její hněv slábne. Nemělo smysl nechávat se rozhodit něčím, co Toby řekl nebo udělal. Toby byl zkrátka Toby, a navíc dnes začínaly velikonoční svátky.

„Takže už nemám naději?“ Melodramaticky vzdychl a Polly se zachichotala.

„Nikdy jsi žádnou neměl,“ uzemnila ho Meredith. „Ale ráda tě vidím.“

„Nemohl jsem sem přijít a nenavštívit tě.“ Toby se opřel rukama o stůl a naklonil se k ní. „Napadlo mě, že jestli se hned nevrháš zpátky do náruče pana Poldy, mohli bychom si zajít na oběd.“

„Jestli mu budeš říkat pan Polda, tak na to zapomeň!“

„Promiň. No tak, pojďme si dát něco k snědku. Slibuju, že ho už nepočastuju žádným hanlivým výrazem. Můžeme probrat, co je nového, popovídat si o starých časech a...“ Toby krátce zaváhal. „Vlastně jsem rád, že jste s Markbym pořád spolu, protože mám menší problém. Tedy ne já, ale jeden můj přítel. Možná by mu Markby dokázal poradit.“

Zavrtěla hlavou. „Jestli má tvůj přítel opletačky se zákonem, měl by se obrátit na právníka. Alan není žádná tetička Sally. A pokud je to opravdu případ pro policii, postup je jednoduchý. Ať zajde na nejbližší policejní stanici a s někým si tam promluví. Alan se stejně nemůže plést do práce jiným okrskům, a kdyby šlo o něco vážného, co ho zavede mimo vlastní rajon, domluvil by se s tamějším policejním sborem. To ale kvůli menšímu problému tvého přítele dělat nebude! Vždyť to víš, Toby.“

„Nic takového,“ ohradil se Toby. „Odehrává se to v Markbyho revíru, a proto je on ideální volbou.“

Meredith vzdychla. Toby nebyl Alanův oblíbenec, ani když všechno plynulo hladce. Instinktivně cítila, že jeho prosba o pomoc nepadne na úrodnou půdu. Ale Toby tam stál, s nadějeplným výrazem se na ni díval a byl to starý přítel. Člověk by měl staré přátele podporovat. Prohlížela si ho. Nikdy nedbal na upravený zevnějšek. Podle toho, jak zmuchlaný měl oblek, v něm nejspíš letěl domů. Ale Toby obvykle v obleku necestoval, takže si ho pravděpodobně zmačkal v kufru. Horní knoflíček u košile měl rozepnutý a kravatu uvázanou dobrých pět centimetrů pod ním. Meredith si najednou uvědomila, že je opravdu moc ráda, že ho vidí.

„Samozřejmě s tebou na oběd půjdu,“ souhlasila.

Toby, možná duchem stále v Pekingu, ji vzal do restaurace v čínské čtvrti. Bylo tam plno a servírky pobíhaly sem a tam. Díky ruchu a šumu konverzace nebylo těžké promluvit si mezi čtyřma očima.

„Blahopřeju k vaší blížící se svatbě,“ pronesl, když si objednali. „Myslím to vážně. Ale co tě přimělo změnit názor? Víím, že tvůj přítel se ženit chtěl, ale tys na mě dělala opačný dojem.“

„Nezměnila jsem názor. Jen mi chvíli trvalo, než jsem si to nechala projít hlavou.“

Potřebovala k tomu hodně dlouhou dobu. Představa, že se vdá a usadí, ji v minulosti děsila. Ale jakmile bylo všechno rozhodnuto, pochybnosti se kupodivu vytratily.

„Říkala jsi, že se ta velká událost uskuteční v létě?“ zeptal se Toby. „Rád bych si samozřejmě zatančil na tvé svatbě, ale doufám, že mi do té doby najdou nové místo. Ne, promiň, to nevyznělo dobře. Ale víš, jak to myslím. Jestli budu někde v Evropě, můžu si na chvíli odskočit domů, pokud jsem ovšem zván.“

„Jsi zván. Vybrali jsme letní datum, protože dřív nestihneme opravit dům. Kupujeme bamfordskou faru. Církev ji už dávno chtěla prodat a Alan po ní vždycky toužil, hlavně po zahradě. Je ale v hrozném stavu, takže potřebujeme předělat kuchyň a koupelnu, vyměnit elektrické vedení a vymalovat od sklepa až na půdu. A až se do toho pustíme, určitě se objeví nějaká další závada. Jako vždycky.“

„Co uděláte s farářem?“

„James se stěhuje do bytu v cihlovém domě na sídlišti. Jeho nadřízení se domnívají, že tam bude mít blíž k farníkům, nebo v to alespoň doufají, i když James tomu moc nevěří. Jeho hospodyně paní Harmanová šla do důchodu. Je neuvěřitelně stará, nikdo neví, kolik jí je, jako by to snad bylo státní tajemství. Ale konečně pověsila zástěru na hřebík a James se o sebe musí postarat sám. V novém domě s vestavěnou kuchyňskou linkou a zahrádkou o velikosti poštovní známky to zvládne mnohem líp, takže jsou všichni spokojení. Protože ale odmítám tábořit v domě, který je vzhůru nohama a kde nahoru a dolů po schodech neustále proudí davy dělníků, pořád zůstávám ve svém řadovém domku v Bamfordu a Alan má taky svůj dům. Obě nemovitosti jsou na prodej, takže

pokud ji jeden z nás prodá, přestěhuje se k tomu druhému. Jestli uspějeme oba, asi se budeme muset utábořit mezi kbelíky s barvou.“

„Já bydlím pořád v Camdenu,“ prohodil Toby, když před ně uštvaný číšník položil jídlo a chvatně odběhl. „V dnešní době bych ten byt už nezaplatil. Stál by neuvěřitelnou sumu.“

Meredith popostrčila garnáta hůlkami a namočila ho do sladkokyselé omáčky.

Toby se zakousl do křupavé kachny. „Všichni něco řeší, a to mě přivádí k mému problému, respektive k problému mého přítele.“

„Hele, Toby,“ zarazila ho Meredith energicky. „Ve skutečnosti jde o tebe, takže to přestaň svádět na imaginárního přítele. Je to hloupé a nedovolím ti, abys mi věšel bulíky na nos. To zaprvé. A zadruhé ti neslibuju, že Alana požádám, aby se na to podíval. Sdělím ti jen svůj názor, jestli pro tebe má nějakou cenu.“

„Dobře,“ souhlasil Toby. „Opravdu se to netýká mě, na mou duši. Dotyčná osoba je můj příbuzný – Jeremy Jenner, otcův bratranec. Když jsem byl kluk, říkával jsem mu strýček Jeremy, ale teď je pro mě zkrátka Jeremy. Pracoval v nadnárodních společnostech, kde vydělal balík, a na důchod se odstěhoval na venkov kousek od Bamfordu, kde teď ze svých nečestně získaných příjmů žije.“

„Vážně je získal nečestně?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, jsou to naprosto poctivé peníze, pokud ovšem nepatříš mezi odpůrce globalizace. Pak bys ho pravděpodobně považovala za třídního nepřítel. Ale Jeremy je rovný chlap. Má za manželku moc milou ženu, jmenuje se Alison. Je mladší než on, ještě jí není padesát. Jemu je dost přes šedesát, ale nevypadá na to.“

„Chápu. Tak o co jde? Zdá se, že se mu daří dobře.“

„Vlastně se to netýká přímo jeho, ale Alison.“

Meredith zasténala. „Je to čím dál lepší!“

„Hned jak jsem se vrátil do Anglie, zavolał jsem mu,“ pokračoval Toby nerušeně. „Chtěl jsem se sejít s přáteli, a abych byl upřímný, doufal jsem, že z něj vymámím pozvání na velikonoční víkend. Opravdu mě pozval. Ale taky jsem ho musel dvacet minut poslouchat, jak mi hučí do ucha, že Alison postihla velká nepříjemnost.“

„Poleze to z tebe ještě dlouho?“ obořila se na něj Meredith.

„Ne, vydrž, zkrátím to. Staroušek byl zjevně nešťastný, to mi věř, a taky pořádně nabroušený. Alison zřejmě dostává anonymní dopisy a on na to právě přišel.“

„Měl je odnést na policii,“ prohlásila Meredith okamžitě.

„Mají jen tenhle jediný, protože ostatní spálila. Hned to dopoledne ho odnesl na místní stanici, ale s tím, jakou to vyvolalo odezvu, nebyl vůbec spokojený. Proto působil tak rozčileně, když jsem s ním mluvil. Tvrdil, že jsou to malí nezdvořáci a budižkničemové.“

„Malí?“ opakovala Meredith a přemýšlela, jestli ho v okolním hluku dobře slyšela. „Myslel tím bezvýznamní? Nebo že nejsou vysocí?“

„To druhé. Jeremy se domnívá, že v dnešní době zřejmě při náboru policistů slevují z požadované výšky. Ti v Bamfordu jsou podle něj prakticky trpaslíci. Prý nedělají dobrý dojem.“

„Obávám se, že tvého bratrance Jeremyho k Alanovi nepustím!“ prohlásila Meredith. „Jestli mu tohle řekne, Alan vyletí z kůže.“

„Přiznávám, že starý Jeremy si nebere servítky,“ připustil Toby. „Asi za to můžou léta, kdy předsedal správním radám průmyslových korporací. Je zvyklý udílet rozkazy a dívat se, jak se jeho přísluhovači div nepřetrhnou, aby každý jeho povel vyplnili. Nejspíš těm pol-

dům udělal kázání a oni ho pak zdvořile vyzvali, ať vypadne.“

„A je to jasné. K Alanovi nesmí ani na *krok*!“ prohlásila Meredith rázně.

„Počkej! K Markbymu se tak chovat nebude, protože to je ta správná sorta.“

„Správná sorta?“ Garnát vypadl z Meredithiných hůlek zpátky do omáčky. „Co to proboha je?“

„Markby je superintendent, ne? Takže má vysokou hodnost. Jeremy je zvyklý jednat s vysoce postavenými lidmi. Markby chodil do soukromé školy, chová se zdvořile k ženám a nosí vyleštěné boty. Dokonce je, jak si vzpomínám, i hodně vysoký. Dost na to, aby uspokojil Jeremyho představu, jak má vypadat správný policista. Určitě si padnou do noty.“

„O tom pochybuju! Tvůj bratranec Jeremy mi připadá jako nafoukaný snob.“

„Kdepak, vážně takový není, jen tak po letech v zasedacích síních správních rad vypadá. Je trochu konzervativní, nic víc. A Alison naštěstí není samolibá ani trochu. Je to zlatíčko. Bude se ti líbit.“

„Možná. Ale tvůj bratranec Jeremy se mi rozhodně zamlouvat nebude. Náhodou jsem tak vysoká, že bych v jeho očích určitě splnila nároky na policejního rekruta!“

„Nebud' předpojatá,“ zaprosil Toby. „Opravdu je to slušný chlap, ale právě teď je kvůli těm dopisům na dně. Potřebuje pomoc. Věř mi, že kdyby nebyl v zoufalé situaci, nehledal by podporu. Zbožňuje Alison a určitě by nejradši zabil každého, kdo je za ty dopisy zodpovědný. Má slabé srdce a tohle mu neprospívá.“

Meredith se dívala na Tobyho ustaraný obličej. Poškrábal se ve kšticí světle hnědých vlasů, ale pohledem neuhnul. V duchu si povzdychla. Od čeho přátelé jsou? Zdálo se, že Toby má o svého neomaleného bratrance

upřímnou starost. Pokusit se mu pomoci bylo to nejmenší, co pro něj mohla udělat.

„Nezmínili se policisté,“ začala, „jestli podobné dopisy neobdržel i někdo jiný v sousedství? Lidé, co takové ohavnosti páchají, často nevraží na celou společnost. Ať je to žena, nebo muž, sednou si a píšou nechutnosti každému, kdo je napadne. Nakonec se s největší pravděpodobností ukáže, že je to někdo, koho by nikdo nepodezříval.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, dostává je jen Alison, nebo spíš nikdo jiný nic neohlásil. Ale myslíme si, a policie taky, že jsou určené pouze jí, protože to nejsou obvyklé anonymní žvásty, sprostárny ani obvinění z nepřírozeného sexu. Nic takového, žádné obvyklé výplody zvráceného mozku. Tyhle výhrůžky se týkají konkrétní události v Alisonině minulosti, která se skutečně stala. Proto ji to tolik děsí a Jeremyho jakbysmet. Jen si představ, že ten mizera o ní ví velmi osobní a až dosud soukromou informací. Není divu, že ji to tolik sebralo.“

„To vypadá nebezpečněji,“ připustila Meredith vážně. Přemýšlela, jestli jí Toby poví sám, jaká ta konkrétní událost je, nebo jestli se ho na to bude muset zeptat. Lidé se často zdráhají odhalit rodinná tajemství, i když jsou nuceni vyhledat pomoc. Jeremy, Alison a Toby však musí pochopit, že nesmí nic skrývat. Pokusila se na to jít oklikou. „Pisatel nežádá o peníze?“

„Ne, alespoň zatím. Pouze Alison obviňuje, pořád dokola, a hrozí, že všechno zveřejní.“

„Kde je ten dopis teď?“

„Mají ho místní poldové. Snaží se na něm najít otisky prstů nebo něco jiného, co by toho lumpa identifikovalo. Alison šílí při pomyslení, že si ty informace všichni na stanici čtou. Nepřeje si, aby se to rozkřiklo. Jeremy to ví, pověděla mu to, než se vzali. A já to vím, protože se mi s tím svěřil po telefonu. Ale nikdo jiný v okolí o tom nemá ani tušení, pokud ovšem pisatel nesplní, čím

vyhrožuje, a všem to nesdělí. Kromě toho nevíme, jestli je to muž, osobně sázím spíš na ženu. Připadá mi, že jim se to podobá víc.“

„Chceš tím naznačit, že jed je ženská zbraň, ať už v lahvičce, nebo napsaný na papíře? Anonymní dopisy posílá i spousta mužů.“

„Dobře, pracovně o něm můžeme mluvit v mužském rodě. Hele, Alison začíná panikařit. Tvrdí, že jestli jádro těch dopisů pronikne na veřejnost, budou muset prodat dům a odjet pryč. Na venkově žije kdovíjaká sebranka, která má nezdravý zájem o soukromí druhých a klepy se šíří jako požár.“

„Ve městě to není lepší,“ hájila Meredith vesnický život.

„Tomu sama nevěříš. Banda lidí v zelených holínkách si potrpí na dekorum a umí být nemilosrdná, pokud si myslí, že mezi ně někdo nezapadá. Na venkově se toho děje tak málo, že tam musíš udržovat společenské styky. Pokud místní někoho vyloučí ze svého středu, může se jít rovnou zahrabat. Ve městě si najdeš nové přátele, protože je tam větší nabídka, dá-li se to tak nazvat. Ale na venkově jsi omezená pouze na sousedy. Jestli obsah těch dopisů vyjde najevo, vyloučí to Alison i starého Jeremyho ze hry. Ve městě je tak rušno, že nikoho netrápí, co dělá jejich soused.“

„Conan Doyle se domníval, že je to naopak.“ Meredith nehodlala v této výměně názorů ustoupit. „Nebo to tak přinejmenším Holmes v jedné povídkе řekl. Tvrdil Watsonovi, že na venkově nikdo neví, co se děje, protože tam lidé žijí ve velké izolaci.“

Toby o té námitce uvažoval. „Tak či onak, tolik venkovského klidu a míru člověku neprospívá. Vesničané jsou divní a kdo ví, co mají za lubem?“

„Myslíš si, že někdo z nich odhalil Alisonino tajemství a teď se jí tím chlubí? Ale jak ho zjistil? Jestli se to

dozvíme, možná vypátráme jeho totožnost.“ Meredith se zamračila. „Ale proč ten člověk Alison vyhrožuje? Jestli, jak říkáš, by ta informace vyústila ve společenské vyobcování, proč ji všude nerozhlásí, pokud jí chce ublížit? Místo toho jí jen píše. Jaký to má smysl?“

„Na tuhle otázku neumí nikdo z nás odpovědět. Alison by neublížila ani mouše. Nemá žádné nepřátele.“

„Pokud nejde o špatný vtip, tak jednoho má určitě,“ poukázala Meredith. „Nechala si obálku? Jestli ji pisatel olízl, mohla by tam být stopa DNA.“

„Vidíš? Ty se v takových věcech vyznáš. Věděl jsem, že jsi ta pravá, na koho se mám obrátit.“ Toby se choval jako člověk, který úspěšně zatížil břemenem bedra někoho jiného.

Jsem nepoučitelná, ušklíbla se Meredith v duchu. Proč jsem mu dovolila, aby mi to hodil na krk? „Ještě něco,“ promluvila. „A je to důležité. Než se rozhodnu, že s tím budu Alana obtěžovat, potřebuju přesně vědět, co se v Alisonině minulosti přihodilo, protože to je součást problému. Jsem diskrétní a nikomu to nepovím. Ale chceš po Alanovi, aby zasáhl do kompetence místní policejní stanice a čeřil vlny. Alan má i tak spoustu práce. Potřebuju vědět, že je to opravdu důležité. Promiň, ale jestli Jeremy a Alison přijdou o přátele, mi nestačí. Mimochodem to určitě nebudou přátelé do nepohody.“

Toby přikývl. „Ano, chápu, že to musíš vědět. Varoval jsem před tím Jeremyho.“

„Slíbil jsi mu, že si se mnou promluvíš? Upřímně, Toby...“

Ukončil její pobouření tím, že jí začal vykládat, co se kdysi stalo. Dobře ví, pomyslela si ponuře, že moje zvědavost je silnější než vztek.

„Před pětadvaceti lety stanula Alison před soudem. Shledali, že je nevinná, a porota se na tom shodla. Takže ji neodsoudili.“

„Proč to tedy najednou tolik vadí? Proč by se měla bát, že se to sousedé dozvědí? Podle mě jsou venkované mnohem tolerantnější, než si myslíš.“ Meredith se odmlčela. Toby se vyhýbal jejímu pohledu. „Z čeho ji obvinili, Toby?“

„Z vraždy,“ odpověděl prostě.

2. KAPITOLA

„Těšil jsem se na velikonoční svátky,“ pronesl Alan Markby a zamračil se na otlého mladíka, který právě provrávorál kolem jejich stolu. Ze sklenice, kterou nesl, nebezpečně blízko nich vyšpláchlo pivo. „A teď mi říkáš, že v sousedství bydlí ten mamlas Smythe.“

„Přestaň!“ okřikla ho Meredith. „Nedovolila jsem mu, aby ti dával přezdívky, takže si toho ‚mamlase Smythe‘ nech od cesty. Vlastně je moc milý a srdečný. Jen si musíš zvyknout na jeho smysl pro humor.“

„Opravdu? Zkusím si to zapamatovat. Pokud jde o mě, je to chodící pohroma. Má zhoubný vliv na každého ve mém okolí a hlavně na tebe, když se dostaneš do jeho silového pole. Je jako Jonáš. Jen se podívej, co se stalo, když ti pronajal svůj byt a pak se tam objevil bez ohlášení, protože ho z nějaké země vyhostili jako *personu non grata*. Musela ses přestěhovat k Ursule Grettonové do karavanu na archeologickém nalezišti, kde bylo až po kolena bláta, a aby toho nebylo málo, taky se to tam hemžilo mrtvolami! Potom si zlomil nohu a ty jsi musela...“

Meredith rozhodila paže. „Přestaň, Alane, prosím! Nohu si nezlomil schválně. A z té země ho nevyhostili proto, že by něco provedl. Bylo to oko za oko, zub za zub. Vykázali jsme jednoho jejich zástupce a oni kvůli tomu vyloučili našeho. Náhodou to byl zrovna Toby. Mrzí mě, že ho nemáš rád, ale je to starý přítel...“

„Netvrdím, že ho nemám rád!“ přerušil ji Markby.

„Souhlasím, že je to sympaták. Jen je zkrátka smolař. Jak si vede v práci?“

„Náhodou velmi dobře. Je svědomitý. Dělá, co může, aby pomohl lidem. Teď se snaží pomoci svému bratrančí. Tobý se neobráťí zády k nikomu v nouzi. V tom se ti, myslím, podobá.“

„Pch!“ ušklíbl se Markby. Ten výlev plný zvrátů ho na okamžik umlčel.

Byl čtvrtěk večer a vyjeli si spolu do restaurace u řeky. Z místa u okna pozorovali západ slunce, jehož nazlátlé rudé paprsky se mihotaly na zčeřené vodě.

„Vypadá to jako flitry,“ poznamenala Meredith už dřív, „které jsi koupil, abys doma ozdobil ručně vyrobená přání k Vánocům.“ Doufala, že Alan nebude kvůli Tobymu moc reptat. Přesto očekávala nedostatek nadšení a připravila se na něj. Tak či onak se nehodlala nechat odradit. „Setkal ses někdy s Jeremym Jennerem?“ zeptala se ho nyní.

„Ne, nevzpomínám si. Ale to jméno jsem slyšel. Vím o Overvale House a znal jsem lidi, kteří tam bydleli před lety. Je to pěkný dům, na dnešní poměry určitě drahý. Ty a já bychom si ho dovolit nemohli. Jenner musí být hodně za vodou.“ Markby zvedl sklenku a dopil zbytek vína. „Dáš si kafe?“

„Ano, prosím.“ Alespoň vypadá, pomyslela si, že je ochotný si o tom promluvit.

„Musím zajít k baru a objednat ho. Za chvíličku jsem zpátky.“

Když odešel, Meredith se opřela, odhrnula si husté hnědé vlasy z obličeje a rozhlédla se kolem sebe. Tato hospoda byla velice stará, což nebylo v Cotswoldsu poseťtém podobnými budovami nic neobvyklého. Další stavení byla buď zbořená, přestavěná, anebo se využívala k jinému účelu, ale tato vesnická hospoda stále fungovala, i když poněkud jinak než dřív. I samotné vesnice se

změnily. V chalupách původně určených pro zemědělské nádeníky žili ambiciózní boháči, kteří k nim přistavěli hygienická zařízení a domácí kanceláře. Potomci původních chalupníků byli vyhoštěni na sídliště. Noví obyvatelé centra města chtěli starobylou hospodu – ale se všemi moderními vymoženostmi. Proto, aby se tyto podniky udržely při životě, se skoro všechny částečně změnily na restaurace. Pochopitelně existovaly různé varianty. Některé si zachovaly minimální jídelní lístek, jiné jako tato virtuálně přestaly být místy, kam se lidé chodí jen napít a popovídat si s přáteli. Starousedlíci by to tu nepoznali. Ale aby byla Meredith spravedlivá, mnohé stály na místech bývalých zájezdních hostinců a i nadále nabízeły jídlo a nocleh unaveným utráceným pocestným, kteří doklopýtali k jejich dveřím. Takže v zajišťování jídla plnily původní účel.

Když se Alan vrátil, svěřila se mu se svými myšlenkami.

Usmál se na ni. „Tenhle hostinec byl prý zastávkou středověkých poutníků, kteří mířili do Glastonbury v jihozápadní Anglii.“

„Opravdu je tak starý?“

Barman jim přinesl kávu, a když se opět vzdálil, Markby prohodil konverzačním tónem: „Takže paní Alison Jennerová dostává obtěžující poštu?“

„Ano. Podíváš se na to? Víím, že to už má v rukou místní policie, ale Toby se svým problémem spoléhá na tvou pomoc.“

To nevyznělo dobře. Alan měl co dělat, aby potlačil poznámku, která se mu drala na rty. Rozhodil ruce, udeřil dlaněmi do stolu a sykl: „Není to jeho problém, ne? Je to problém té paní. Přesvědčila bys laskavě svého velmi dobrého přítele Smythe, že jsem normální policista a žádný Philip Marlowe? Jestli si se mnou chce paní Jennerová o svých potížích promluvit, jsem ochotný ji

vyslechnout. Ale ta žádost musí vzejít od ní. Opravdu se divíš, proč mě Smythe rozčiluje? Samozřejmě že mě rozčiluje. Nepochybuju, že má všechny vynikající vlastnosti, které mu přisuzuješ, ale znáš staré rčení, že cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly?“

„Podle mě jsi nespravedlivý,“ prohlásila neústupně.

Markby si ji prohlížel. Kdykoliv zastávala v hádce nějaký názor (a Meredith vždycky nějaký zastávala, což byl jeden z důvodů, proč byl verbální souboj s ní velmi uspokojujovou duševní výzvou), měla ve zvyku vystrkovat bradu a vysunovat spodní ret. Ten rys mu připadal roztomilý a zároveň komický. Vždycky jen těžko odolával pokušení ji políbit, ale tady, uprostřed restaurace, ji líbat nemohl. Někteří lidé jsou natolik bohémští, že si na to troufnou, on však mezi ně nepatřil.

„No,“ řekl opatrně, protože věděl, že v tomto bodě ustoupí, ale nechtěl to dát jasně najevo, „jestli za mnou paní Jennerová přijde a já svolím, že se na to podívám, bude to jen proto, že nechci celé velikonoční svátky snášet tvoje vyčítavé pohledy a poznámky. Netvař se tak ublíženě! Znáš mě natolik dobře, že vím, že se nikdy nevzdáš. A doufám, že s Tobym nepřijdete s nějakým šíleným nápadem pátrat na vlastní pěst!“

„To Toby nechce,“ vyhnula se Meredith přímé odpovědi.

„Já to nechci! Je to práce pro policii. Nevadí mi, když si o tom popovídám s Jennerovými, ale doufám, že si Toby ani jeho bratranec nemyslí, že to vyřeším za deset minut. Hledání pisatelů anonymních dopisů bývá zdlouhavé. Ztrácíme čas tím, že vyšetřujeme každou podezřelou osobu v sousedství, a nakonec se ukáže, že je to ta milá stařenka, která žije sama s mopsíkem a každou neděli chodí do kostela.“

„Říkala jsem Tobymu něco podobného. Určitě si nikdo z nich nemyslí, že to bude snadné.“ Meredith se

zhluboka nadechla a pokračovala: „Zítra máme přijít na oběd do Overvale House. Zatím jsem to pozvání nepřijala, jistěže ne! Pochopitelně jsem se tě chtěla nejdřív zeptat.“

„Mockrát díky!“

„Řekla jsem, že jim hned ráno zatelefonuju a dám jim vědět.“

Alan se ušklíbl, odhrnul si z čela vzpurný chomáč světlých vlasů a vzdychl. „Vůbec tak nebudu mít čas seznámit se s prostředím. Nerad se do něčeho vrhám naslepo. Víím, že jsi mi pověřila, co ti vylíčil Toby, ale rád bych se na tu starou vraždu podíval, abych věděl, na co ten nezvaný pisatel naráží. Takže ano, vyříd' jim, že na oběd rozhodně přijdeme. Chápu, jaké to pro ně je.“ Po chvíli dodal: „Připadá mi, že je to první krok plánu, jak Jennerovy vydírat.“

„Podle Tobyho si nikdo o peníze neřekl a Alison na tom trvá. Celkem dostala pět dopisů a čtyři z nich spálila. Ve všech byla stejná výhrůžka, že její tajemství vyjde na světlo.“

Markby nakvašeně zabručel: „Proč je všichni ničí? Po nějaké době stejně přijdou na policii, aby nám oznámili, že se stali terčem něčí nenávisti, a když se jich zeptáme, kolikrát se to stalo, začnou se vykrucovat. Nakonec přiznají, že několikrát, ale že všechny dopisy roztrhali a vyhodili nebo spálili. Zvlášť pálení je ve velké oblibě. Jak pak máme něco dělat bez důkazu?“

Bubnoval prsty do stolu a v očích měl zvláštní pohled. I když ho to dopalovalo, ta záhada ho zaujala. „Jestli chce ten starý skandál opravdu zveřejnit a jde mu hlavně o to pošpinit Alisonino společenské postavení, proč rovnou nevystoupí a někomu to neřekne? K čemu ta šaškárna s psaním dopisů? Stačilo by pošeptat slovo do správného ucha a dosáhl by svého. V jednom má Toby pravdu. V malých společenstvích se klepy šíří jako požár.“

„Toby říká, že se toho Alison bojí. Myslí si, že ji ten někdo nechá chvíli se potit a potom udělá přesně to, čím vyhrožuje. Mně připadá, že to vypovídá o skutečné nenávisti. Ale Toby tvrdí, že Alison je tichá, přátelská a neškodná žena.“ Meredith si všimla Alanova vzdáleného pohledu a pochopila, že sice nepřestane reptat – ale půjde do toho.

„Milá žena, kterou kdysi obvinili z vraždy? Už teď to my dva vidíme ze dvou různých úhlů. Ty mluvíš o nenávisti, já přemýšlím o vydírání. Když má někdo tolik peněz jako pan Jenner, musíme to považovat za motiv. Zatím je ten neznámý o peníze nepožádal, ale udělá to. Zpracovává si je. Až začnou ztrácet hlavu a bude je mít pevně v hrsti, navrhne jednorázovou platbu a oni na ni, chudáci, přistoupí, aby se ho zbavili. Ale nezůstane jen u jedné. Časem dostanou další požadavek a tak to bude pokračovat dál a dál. Přikláním se k vyděračské teorii.“

„To, o čem mluvíš, nevypadá na stařenku, která žije s mopsíkem a baví se tím, že posílá sousedům anonymní dopisy,“ namítla Meredith. „Od snahy někoho vylekat k žádosti o peníze je velký skok.“

„To ano, ale někdy člověk začne s nějakým cílem a později původní plán vylepší.“

„Možná by Jennerovi dali vydírání přednost,“ pravila Meredith vážně. „Pomyšlení, že někdo chce tvoje peníze, je snesitelnější, než že tě nenávidí a rád tě mučí.“ Zhluboka se nadechla. „Každopádně nechápou, jak se k nim, nebo spíš k Alison, ten darebák vůbec dostal.“

„To nemusí být velká záhada. Soudní přelíčení je dohledatelná záležitost. Kdokoliv mohl narazit na nějakou zmínku nebo zprávu týkající se případu.“

„Ale nevěděl by, že jde o Alison, ne? Protože tehdy se jmenovala Harrisová, říkal Toby. Až posledních deset let je Jennerová. Proč by měl někdo spojovat Alison Jen-

nerovou s Alison Harrisovou? A i kdyby byl v nějakém časopise článek o přelíčení i s fotografií, za pětadvacet let se lidi změní. Alison je teď osmačtyřicet. V době, kdy soud probíhal, jí bylo třiaadvacet.“

Markby poslouchal její námitky. Když zmlkla, přikývl. „To je pravda. Inspektor Winter v Bamfordu je velmi pečlivý a určitě kvůli těm dopisům udělal všechno, co je nezbytné. Ale možná záležitost rád postoupí krajskému ústředí, zvláště pokud se ukáže, že jde o vydírání. V tom případě bude k vyšetřování potřeba čas a zaměstnanci, které Winter nemá. Navíc jsou Jennerovi typem lidí, o které se zajímá bulvár. Bohatý muž, mladší manželka, skandál v její minulosti... Byl Jenner předtím ženatý? Když si Alison bral, muselo mu být přes padesát.“

Meredith si promnula nos. „Nevím. Zeptám se Tobyho.“

„A potom,“ pokračoval Markby, „musíme brát v úvahu i samotného Jennera. Během své dlouhé a úspěšné kariéry si mohl nadělat nepřátele. Do vedení obchodní společnosti se nedostaneš, pokud v sobě nemáš alespoň špetku bezohlednosti. Co když se někdo prostřednictvím jeho manželky snaží dostat k němu?“

„Podle popisu,“ přiznala Meredith, „je to úděsný chlap. Toby tvrdí, že ve skutečnosti je docela milý, ale je zvyklý všemu velet.“

„A nerad se dostává do postavení, kdy neví, co si má počít? Tomu rozumím.“ Markby přikývl. „Dobře, půjdeme k nim na oběd a poslechneme si je. Ráno zavolám Winterovi a vysvětlím mu, co mám v úmyslu. Nemůžu ho obejít. A taky ho požádám, ať mi pošle zprávu z laboratoře, co všechno na tom dopise našli. Jenže pokud si ten případ převezmeme, komu ho přidělím? Chybí mi Dave Pearce, jenže ten je teď na druhém konci země a není pravděpodobné, že se k nám ještě vrátí. Samo-

zřejmě jsme za něj dostali náhradu, Jessicu Campbellovou.“

„Znám ji?“ zeptala se Meredith se svráštělým čelem.

„Myslím že ne. Přijela nedávno, aby vystřídala Pearce. Doufám, že bude skvělým přírůstkem do týmu. Vypadá, že je plná elánu. Určitě se do toho ráda pustí. Ale musí být opatrná. Tyhle záležitosti jsou vždy náročné a většínou mají překvapivá rozuzlení.“

„Vsadím se,“ Meredith se náhle uličnický zakřenila, „že starý Jeremy Jenner nebude nadšený, že zodpovědnost za vyšetřování připadne ženě.“

Markbyho úsměv jí připomněl dravou šelmu. „Starý Jeremy, jak mu říkáš, se bude muset smířit s tím, že pokud vedu vyšetřování, udílím příkazy já!“

„Nehýbej se,“ zvýšila hlas Jess Campbellová. „Pořád se vrtíš.“

„Tak si pospěš! Začíná se stmívat.“

Fotoaparát cvakl a současně se zapnul blesk. „A je to!“ prohlásila Jess.

„Konečně!“ Mladý muž slezl po schůdkách z ohrady a pozoroval ji, jak si balí fotoaparát do plátěného batohu a přehazuje si ho přes rameno. „Pošleš mi tu fotku?“ zeptal se.

„Samozřejmě. A taky mámě a tátovi.“

Paprsky zapadajícího slunce dopadly na jejich hlavy a rozzářily jim vlasy stejně sytým rudým plamenem. Vždycky si byli podobní, takže si je nikdo s nikým nespletl. „Jaké to je, být dvojčata?“ ptali se jich lidé odjakživa.

A Jess jim často odpovídala: „Nevím, jaké je nebýt dvojčata, takže vám na to neodpovím.“

Někdy to však bylo velmi bolestné. Sladili krok a vydali se po hrbolaté cestě k Jessinu zaparkovanému autu.

„Jsem ráda, že jsi mohl přijet a zůstat tu pár dní,“ prohodila. „Než zase odjedeš.“

Slovo „odjedeš“ viselo v klidném večerním vzduchu. V křoví napravo něco zašustilo a potom, skoro u jejich nohou, vyrazil králík, na úprku přeskakoval výmoly a nakonec jeho bílý ocásek zmizel v příkopu.

„Ještě před normanským zábořem v Anglii žádní králíci nebyli,“ poznamenal Simon. „Vědělas to?“

„Mluvíš jako hosté na večírku, když nastane trapné ticho,“ ušklíbla se. „Přicestovali načerno na lodích Viléma Dobývatele?“

„Přivezli je sem schválně na chov. Normanští rytíři si rádi pochutnali na kousku králíčího masa. Bylo to maso bohatých. Za jejich krádež padaly přísné tresty.“ Simon se zakřenil. „Jsem studnice zbytečných informací, jako je tahle.“

„To nikdy nevíš,“ namítna jeho sestra. „Kdo ví, co se ti kdy může hodit?“

„V rozpáleném stanu, kde zabíjíš mouchy a snažíš se, jak můžeš, naočkovat řvoucí dítě?“ ohradil se. Znovu se rozhostilo ticho.

„Nebudu tě zrazovat, abys nikam neodjížděl,“ promluvila Jess konečně. „Vím, jak důležitou práci děláš a že je to těžké. Jako policistka vídám hrozné věci, ale ty se při práci s uprchlíky s mučivými scénami setkáváš stonásobně častěji.“

„Samozřejmě že se mě to dotýká,“ souhlasil, „a doufám, že ani nikdy nepřestane. Ale když jsem tam, nemám čas dělat si starosti, jak mi je. Mám spoustu práce a každou chvíli řeším naléhavé případy, kdy se musím okamžitě rozhodovat a improvizovat. Nikdy jsem si nepřál být někde jinde nebo dělat něco jiného. Stačí, abych si vzal na několik týdnů dovolenou, a už se cítím provinile. Ale umožňuje mi to povídat si tu s lidmi a vysvětlovat jim, o co nám jde.“

„Viděla jsem tě v ranním pořadu v televizi. Odvedl jsi skvělou práci.“

Suše se ušklíbl. „Díky. Myslím, že se bojím víc televizních kamer, než že z keřů vyběhne banda takzvaných vojáků s mačetami a bude po nás chtít, abychom jim vydali léky.“

Zachvěla se. „To je jen jedna z věcí, ze kterých mám strach.“

„Podívej,“ řekl, „kdybych o tom neustále přemýšlel, nebyl bych schopný pracovat. Určitě máš stejný pocit.“ Zakřenil se. „Zvlášť když sedíš v sobotu v noci v policejním autě a pozoruješ, jak chuligáni rozbíjejí okna a snaží se jeden z druhého vymlátit duši!“

„To nedělám. Každopádně ne teď. Od chvíle, kdy jsem k policii nastoupila, se hodně věcí změnilo.“

„Já vím! Teď jdeš po velkých zvířatech, opravdových zločincích. Máma s tátou jsou na tebe moc hrdí, Jess.“

„Vážně? Nechci, aby byli hrdí, stačí, když jsou spokojení. Ale vím, že si táta přeje, abych dělala něco méně nebezpečného, a máma prostě nechápe, proč chci vlastně pracovat u policie. Tátovi můj zaměstnavatel nevadí, jen by byl radši, kdybych seděla někde v kanceláři a tuka-la do kláves na počítači.“ Jess vzdychla. „Stejně některé dny nic jiného nedělám.“

„Věř mi,“ trval na svém. „Jsou na tebe hrdí.“ Po chvíli dodal: „A já občas taky.“

„Jen občas?“ Nasadila výraz předstíraného zděšení.

„Nechci, abys nám moc zpychla!“ Napráhl ruku a počechral jí nakrátko ostříhané rusé vlasy.

„Neboj se!“ odbyla ho sklesle. „Nic takového v policejním sboru nehrozí.“

Simon se zamračil. „Proč ten nespokojený tón? Myslíš si, že se ti v nové práci nebude líbit?“

„Dělám ji ráda a doufám, že si oblíbím i zbytek týmu, pokud mi nebudou neustále předhazovat, jak všechno

dělal můj předchůdce. Víš, jaké to je, když žena nahradí oblíbeného mužského kolegu. Davea Pearce, za kterého jsem nastoupila, mi citují na každém kroku. Nejspíš to byl nejoblíbenější policista v historii policejního sboru, a navíc byl místní. Nemohl šlápnout vedle!“

„Páni!“ Simon hvízdal.

„Vím, že působím nevrle, ale jen proto, že jsem nervózní. Ne že bych to před někým z nich dala na sobě znát.“

„Pravděpodobně to stejně vědí,“ poznamenal Simon. „Co tvůj šéf, superintendant? Jak že se jmenuje? Maltby?“

„Markby? Zatím jsem ho moc neviděla. Ale je další, kterému zřejmě všichni přisuzují nadpřirozené schopnosti, dokonce ještě víc než Pearceovi. Takže mi citují i jeho. Setkala jsem se s ním jen krátce, když mě tu přivítal. Vypadal docela mile, vůbec ne jako obvyklý polda.“

„Opravdu? Jak to? Nemá zlomený nos od zápasů ragby a podezřívavě nemhouří oči?“

„Jestli hraje ragby, nevím. Zlomený nos nemá. Je velmi hezký, vysoký a světlolasý s pozoruhodně modrýma očima. Nemhouří je.“

„No nazdar,“ ušklíbl se Simon. „Snad ses do něj nezamilovala? To nedělá dobrotu.“

„To by rozhodně nedělalo, protože se má ženit. Ale nejsem do něj blázen. Jen když jsme se seznámili, trochu mě vyvedl z míry. Čekala jsem, že mě zahrne obvyklými uvítacími řečičkami o tom, jak mám odhalovat zločinnost a odevzdávat včas hlášení, ale připadalo mi spíš, jako by mi udělili audienci u ředitele prestižní školy. Mimochodem, pochopila jsem, že do nějaké velmi dobré chodil. Ale i když se chová moc mile, nerada bych mu zkřížila cestu. Mám dojem, že zatímco vyjadřoval naději, že tu budu spokojená a mám kde bydlet, důkladně si mě zhodnotil. Podle mě je to drsňák, i když to nedá-

vá najevo.“ Jess se odmlčela. „Vlastně z něj mám docela nahnáno.“

„To zvládneš, Jess,“ uklidňoval ji Simon. Dotkl se její paže. „A já taky.“

Nebe na okamžik potemnělo, když nad nimi přelétlo hejno špačků a zamířilo k nejbližším stromům. Jess pohlédla na bratra. Natočil obličej vzhůru a ptáky pozoroval.

„Někdy mám pocit,“ poznamenal tiše, „že se pohybuju na mnoha místech, kde kroužící ptáci znamenají mrtvoly ležící vespod.“

Jess se kousla do rtu. Mlčky došli k autu a odjeli po hrbolaté cestě. U odbočky na silnici s upraveným povrchem uviděli na druhé straně hospodu. Vypadala lákavě, s řadou barevných světél na fasádě pod střechou z břidlicových tašek.

„Dáš si něco k pití?“ navrhl Simon. „Vím, že poldové ve službě nepijí, ale teď máš volno.“

„Jenže sedím za volantem!“

„No tak, jenom jednu skleničku. Nebo jestli chceš, můžeš popíjet rajčatovou šťávu a pozorovat mě.“

Vesele se usmála a zabočila na parkoviště. Když se však chystali vystoupit, najednou vykřikla: „Ne, tady ne!“

„Proč?“

„Sem jít nemůžeme a už vůbec bych si tu nedávala nic k pití. Podívej, vidíš to BMW? Patří Markbymu.“

„Víš to určitě?“ Simon pohlédl přes čelní sklo.

„Znám jeho značku. To je jedna z věcí, které nás policajty učí – pamatovat si poznávací značky. Nemám chuť pít rajčatový džus pod dohledem superintendanta.“

„Třeba je tam se ženou, kterou si má brát. Nejsi na ni zvědavá?“

„Ne,“ odpověděla Jess. „Nejsem. A nikdy by mě nenapadlo, že jsi takový slídil! Slibuju ti, že se zastavíme v jiné slušné hospodě.“

„Netušil jsem,“ postěžoval si její bratr, „že být poldou tolik komplikuje život.“

O životě policisty toho nevíš ještě spoustu, pomyslela si Jess, ale nechala si to pro sebe.

3. KAPITOLA

Meredith nebyla připravená na to, až poprvé uvidí Overvale House. Vyjeli nahoru do kopce a potom projížděli zalesněnou krajinou, až se najednou vynořili na vrcholku příkrého srázu, pod nímž se rozprostíralo široké údolí. Některá místa v krajině byla výrazně žlutá kvůli řepkovým polím. Zbloudilá semínka řepky sama vyrašila podél silnice a citronově žlutá květenství pokyvovala hlavíčkami na projíždějící auta. Třešňový nebo švestkový sad na chráněném, nízko položeném místě tonul v pestré záplavě narůžovělých květů. Ale odbočili od vší té nádhery a podle Tobyho mapy nakreslené tužkou se vydali na cestu s neudržovaným povrchem, která byla sotva širší než vyšlapaná pěšina. Ta je zavedla od úchvatných vyhlídek zpátky do stínu převislých stromů.

S rachotem kodrcali přes výmoly, dokud se najednou opět neocitli v otevřeném prostoru se stejně strhujícím výhledem, jaký se jim naskytl dříve. Před nimi, ve sva-hu na opačné straně údolí, se tyčil Overvale House, bílá čtvercová georgiánská budova situovaná mezi strmými zelenými poli a tmavými lesíky. Na louce se poklidně pásli koně a na dně údolí se na slunci leskl nepravidelný ovál, odrážející záblesky slunečního světla. Meredith zalapala po dechu. Alan zajel ke kraji cesty. Vystoupili, přešli na druhou stranu, stoupli si na úzký travnatý okraj a zadívali se před sebe.

„Tamhle je jezero,“ ukázal Alan na ovál mihotavého světla. „Jak vidíš, není moc velké a je uměle vytvořené.“

Vybudovali ho tu na začátku devatenáctého století, nejspíš k pobavení hostů, aby se tu mohli projíždět na loďkách.“

„Je zřejmé, že dům a okolí znáš. Už se nemůžu dočkat, až ho uvidím zblízka.“ Zatímco mluvila, vítr jí zavál vlasy do obličeje a Meredith zvedla ruku, aby si je odhřnula.

„Požádej Jennerovy. Určitě tě moc rádi provedou.“ V jeho hlase zazněl suchý tón.

Pohlédla na něj. „Promiň, Alane. Neměla jsem ti to hodit na krk.“

Zavrtěl hlavou a vlídně se na ni usmál. „Neomlouvej se, prosím. Především se ti to nepodobá, mě to znervózňuje a hlavně to není nutné. Jestli se ukáže, že jde o vydírání, pravděpodobně by to stejně skončilo u mě na stole. V jistém smyslu jsem docela rád, že na tom případu začneme pracovat dřív. Jak už jsem ti říkal včera večer, obvykle nás zavolají pozdě.“

Opět se kochala výhledem. „Je to nádherný dům, skvěle umístěný... Vypadá jako kouzelný palác z pohádky.“

„Převládá v něm dobré, nebo zlé kouzlo?“ zeptal se Markby jemně. Když k němu obrátila překvapený obličej, usmál se a škádlivě dodal: „Jako bamfordská fara to není.“

„Ne, tohle bychom si nemohli dovolit – a i kdyby nám to patřilo, neměli bychom na údržbu. Ani by se to k nám nehodilo. Je to zcela nad naše možnosti. Ale Toby říkal, že jeho bratranec vydělal majlant. Kdybych byla miliónář, což Jenner zřejmě je, klidně bych se tady usadila. Ty ne? Až opravíme faru, bude každopádně taky moc pěkná. Přesto přiznávám, že nebude patřit do téhle kategorie!“

Vrátili se k autu a Markby znovu sedl za volant. Sje-li ze svahu až na dno údolí mezi stromy, kde se jim dům ztratil z očí. Potom začali opět stoupat. Zeleň prořídla.

Minuli menší domek z načervenalého kamene a ocitli se u vysoké brány, která byla otevřená, možná kvůli nim. Markby projel mezi vysokými kamennými sloupky. Ať je tu čeká cokoliv, jsou vítáni.

Příjezdová cesta byla možná vybudována před dvěma sty lety se zřejmým úmyslem učinit na hosty přijíždějící v kočárech dojem. Nejdřív za rovnými kmeny kaštanů, které stály po obou stranách cesty jako stráž, zahlédli jen část fasády. Ale po chvíli se ocitli ve volné krajině, která jim poskytla nerušený výhled na půvabné, dokonale proporcionálně vyvážené sídlo, od jehož dlouhých úzkých oken se odráželo jarní slunce.

„Mám pocit,“ svěřila se Meredith Alanovi a ukázala na terasu s bílými sloupy, „že se každou chvíli otevrou dveře a vyjdou z nich sestry Bennetovy.“

Půlkruh před domem byl vysypaný štěrkem. Markby zastavil, až od pneumatik odletovaly drobné kamínky. V tu chvíli se hlavní vchod otevřel a objevily se dvě postavy, obě kupodivu mužské. Mladší z těch dvou, kterého nebylo těžké rozpoznat, se rozběhl dopředu, a jakmile vystoupili z auta, přivítal je.

„Je to od vás opravdu moc hezké!“ Toby zapumpoval Alanovi rukou. „Jsme vám velmi vděční, celá rodina.“

„Alan si vás přijel jen poslechnout!“ oznámila Meredith rychle, když uviděla v Markbyho obličeji začínající podráždění.

„Přesně to chceme, aby nás někdo vyslechl!“ přitakal Toby.

„Jsem si jistý,“ pronesl Markby upjatě, „že vám inspektor Winter v Bamfordu naslouchal. Rád vás zase vidím,“ dodal zdvořile.

„Jo, Winter,“ pronesl Toby přezíravě na adresu chrabrého policejního inspektora. „Fajn chlap, ale jako by spolkl všechna pravidla světa. Dovolte mi, ať vám představím svého bratrance Jeremyho.“

Během jejich krátké výměny názorů přišel Jenner. Meredith si pobaveně uvědomila, že je přesně takový, jak si ho představovala. Byl vysoký a figuru si pravděpodobně udržoval návštěvami drahého soukromého klubu zaměřeného na zdraví svých mecenášů. Husté šedé vlasy měl úhledně ostříhané a pozorně si návštěvníky prohlížel vpadlýma očima pod huňatým obočím. Choval se však uhlazeně a jeho hlas zněl přátelsky.

„Nezbývá mi než zopakovat, co už Toby řekl. Jsme vám nesmírně zavázáni. Jde o nepříjemnou záležitost a rád bych, jak jistě chápete, aby se objasnila. Souhlasím, že inspektor Winter je spolehlivý muž, ale nevím, zda zcela pochopil, jaké následky z toho mohou vyplynout.“

Alan měl pravdu! pomyslela si Meredith. I Jenner se bojí, že jsou ty anonymní dopisy předebrány k vydírání.

Byli uvedeni do prostorné haly, kde je přivítal starý černý labrador a hezká středně vysoká žena. Husté světlé vlasy měla prokvetlé prvními šedinami, ale pěkně se doplňovaly s jejím zevnějškem a zdálo se pravděpodobné, že se její vzhled ani ve stáří moc nezmění. Věnovala jim trochu nervózní úsměv.

„Moje manželka Alison,“ představil ji Jenner. Jen to řekl, jeho tón, něžný pohled a náhlé teplo, které zazářilo v jeho jinak jestřábích očích, napověděly Meredith všechno, co o tomto vztahu potřebovala vědět. Předpokládala, že Jenner svou manželku vroucně miluje. Zřejmě byla víc než partnerka, znamenala střed jeho existence. Pokud ano, byl rozhodnutý, že jí nic nesmí neublížit, jak kvůli jeho lásce, tak proto, že by to otrásllo pečlivě udržovaným domácím krbem, který pro Jeremyho určitě hodně znamenal.

Meredith právě stála na prahu manželství, a proto jí ta závislost připadala milá a zároveň trochu děsivá. Agatha Christie, pomyslela si, psala ve svém románu pod pseudonymem Mary Westmacottová o tom, jaké je to břeme-

no, být milován. Byla to moudrá žena, Agatha! A potom si Meredith vzpomněla, že v té knize vedlo břemeno lásky k vraždě.

Popošli do prostorného obývacího pokoje, kde se k nim obrátila čtvrtá osoba a vzala tím na vědomí jejich příchod.

Meredith už nikoho jiného nečekala. Toby se o dalším člověku nezmínil. Ale když spatřila dívku stojící u neoklasicistního krbu, vytušila, že tohle je hlavní důvod, proč Toby zatelefonoval bratranci, aby z něj vymámil pozvání k pobytu.

Alison byla přitažlivá a stejně jako mladší žena zneklidňujícím způsobem půvabná, ale tato dívka byla krásná podle klasických měřítek. Meredith odhadovala, že je jí kolem dvaceti. Měla bezchybnou pleť, rovný nos a zakulacenou bradu s mírně našpulеныmi plnými rty. Její dlouhé husté a popelavě světlé vlasy byly spletené na obou spáncích do dvou úzkých copánků, stažené dozadu a sepnuté. Ostatní prameny zůstaly rozpuštěné a visely dolů jako vodopád. Výsledek připomínal ženský portrét z období italské renesance. Ten dojem ještě posiloval hlubší kulatý výstřih volné halenky ze splývavého materiálu s ozdobným řasením na řadrech a na ramenou, kterou měla oblečenou k džínám. Ta kombinace připadala Meredith dobře, i když neobvykle zvolená. Stejně tak působila dívka sama. Zdálo se, že je v tomto pohodlném pokoji jako doma, a zároveň působila vůči nově příchozím ostražitě. Z jejího jasného sebejistého pohledu čísel buď vzdor, anebo povýšenost, tím si Meredith nebyla úplně jistá.

„Dobrý den,“ pozdravila dívka hlubokým hrdelním hlasem. „Jsem Fiona.“

„Moje dcera,“ dodal Jenner s trochou hrdosti.

Přesto tu hrdost, pomyslela si Meredith, neprovázejí tak silné emoce jako jeho předchozí slova „moje manžel-

ka“. Bylo zřejmé, že je to jen Jennerova dcera. Pravděpodobně zdědila po otci zvyk hodnotit nově příchozí, aniž se to snažila zamaskovat. Byla krásná, bohatá, sebejistá a hýčkaná.

To zároveň odpovědělo i na další otázku. Ano, Jenner byl předtím ženatý.

Toby jí při rozhovoru v restauraci sdělil, že Alison a Jeremy jsou svoji teprve deset let. Kde je tedy první manželka a skončilo to manželství smrtí, nebo rozvodem?

V pohodlném obývacím pokoji jim bylo nabídnuto pití a potom byli odvedeni do velké edvardovské zimní zahrady, kde povečeřeli. V domě určitě nescházela společenská jídelna, takže Meredith předpokládala, že tato neformálnost má svůj účel. Lidé se tak víc uvolnili a byli sdílnější. Po jídle se znovu vrátili do obývacího pokoje a kuchařka a zároveň hospodyně ve středním věku mimořádně úctyhodného vzezření jim přinesla kávu.

„Takže lidi takhle žijí pořád!“ podařilo se jí pošeptat Alanovi.

„Ano, ovšem, žijí,“ zamumlal a Meredith na něj krátce pohlédla. Vypadal klidně, ale byl to klam. Věděla, že posuzuje své okolí i všechny přítomné stejně pozorně, jako je Jenner hodnotil po příjezdu.

„Dobře,“ prohlásil hostitel rázně, když dopili kávu. Odložil šálek na nablýskaný stůl a odstrčil křehký porcelán. „Přejdeme k věci.“

Působil jako předseda správní rady při projevu, ale měl pravdu. Byli tu koneckonců z konkrétního důvodu, nejen aby si vychutnali vynikající jídlo. Meredith zaujalo, že se Fiona s mírně znuděným výrazem opřela o opěradlo židle. Má tu tedy zůstat a všechno vyslechnout. Její postoj naznačoval, že už to slyšela dřív. Ať jim Jeremy a Alison povědí cokoli, nebude to pro ni žádná novinka. A přesto Toby tvrdil, že o Alisonině minulosti „nikdo

nemá ani tušení“. Věděli o ní přinejmenším čtyři ze šesti lidí v této místnosti. Kolik dalších takových je? pomyslela si Meredith znepokojeně.

„Znáte podrobnosti, Alane? Vysvětlil vám je Toby?“ Jeremy se nemohl dočkat, až se přesune k části diskuse, kterou považoval za důležitou. Co s tím policie udělá?

„Vlastně ne, ne tak docela,“ odpověděl Markby, který se odmítal nechat k něčemu tlačit. „Vím o tom výhrůžném dopise, ale neměl jsem čas na nic víc než prohodit po telefonu pár slov s inspektorem Winterem. Pochoopil jsem, že podrobná expertiza listu, který jste mu dal, nic užitečného neodhalila. Pisatel je sečtělý a cítí značné nepřátelství.“

Alison sebou trhla a pohlédla na své ruce složené v klíně.

Fiona zastřeným hlasem protáhla: „Nevyčtou něco třeba z písma?“

Alan se na ni usmál. „Od doby, kdy se dopisy přestaly psát na stroji, bohužel ne. Alespoň tak jste to nejspíš myslela. Staré psací stroje se používáním opotřebovávaly a často vytvářely velmi typické znaky. A samozřejmě pokud šlo o koláže vystříhované z novin a nalepené na papír, inkoust jednotlivých plátků se mohl lišit. Jenže žijeme v počítačové době a náš pisatel má přístup k počítači a inkoustové tiskárně. Papír je standardního typu, jaký si koupíte v jakémkoliv obchodě, kde prodávají kancelářské potřeby. Obálka je samolepicí, pravděpodobně ze stejného obchodu, a poštovní známka také. Takže tam nejsou sliny, po kterých bychom mohli jít jako u starších známek. Pošta nám moc nepomohla. Kromě toho, že nemáme žádné stopy DNA, chybí i další prokazatelné důkazy, jako jsou otisky prstů. Zkrátka nemáme nic.“

„Na předměstí Bamfordu jeden takový kancelářský obchod je,“ poznamenal Jenner.

„Samozřejmě. V dnešní době jsou všude. Mohl si to

koupit tam nebo kdekoliv jinde. A i kdyby se ukázalo, že to bylo zboží dodávané do konkrétního řetězce, prodávají tam tisíce balíků týdně, často ve velkých krabicích po dvou a půl tisících listech. Sám mám jednu takovou doma.“

„Přesto byl velmi opatrný, aby nezanechal žádnou stopu,“ poznamenala Meredith zamyšleně. „Všechno si předomyslel. Koupil si samolepicí obálky i známky a běžné papíry ve velkém. Postupuje systematicky. Plánuje.“

Alison, která ji pozorovala, se při posledních slovech zachvěla.

Alan přikývl. „Ano, je opatrný. Neusnadní nám to.“

„Takže si myslíte, že je to muž?“ otázal se Jenner a zamračil se, až se jeho husté obočí setkalo.

„To bych taky rád věděl. Mluvíme o něm v mužském rodě, protože je to tak jednodušší.“

Fiona si natáčela na prst pramen dlouhých světlých vlasů. Nečekaně se zeptala: „Co vlastně chce?“

Ano, je to dcera svého otce, pomyslela si Meredith. Za pronikavýma očima se nachází bystrý mozek. Tuší, že za tímto tažením proti její nevlastní matce se skrývá víc než pouhá zášť. Také má podezření na vydírání?

„To se nedozvíme, dokud nám to sám nepoví,“ odpověděl Markby. „Možná je jeho jediným cílem uvést vás do rozpaků a znepokojit vás. Třeba chce peníze za to, že bude mlčet. Nebo si stále rozmýšlí, jaké má možnosti.“

„Nechápu, proč by mě měl někdo tolik nenávidět,“ promluvila Alison velmi tiše. „A jak to ví?“

„Obávám se,“ řekl jí Markby jemně, „že každý soudní proces je pečlivě zaznamenán. Existují desítky způsobů, jak se na ně dá narazit.“

„Ale nemusí je hned spojovat tady s Ally!“ vybuchl Toby. „Stalo se to už bůhví kdy! Tehdy měla dokonce jiné příjmení.“

Markby se zavrtěl na židli a obrátil se k Alison Jennerové. „Bohužel jsem se kvůli nedostatku času nestihl podívat na podrobnosti vašeho přelíčení. Bez toho...“

Manželé Jennerovi na sebe pohlédli. Alison se narovnala na židli a pevným hlasem prohlásila: „Všechno, co chcete vědět, vám můžu povědět teď.“

„Určitě, drahoušku?“ zeptal se jí Jenner. Napřáhl ruku a dotkl se její paže.

„Samozřejmě, Jeremy. Léta jsem o tom nemluvila, odsouvala jsem to stranou, jako by se to nikdy nestalo, a právě to nás dovedlo tam, kde jsme teď. Kdyby to všichni věděli, nemohl by mě teď nikdo ohrozit.“

„Jestli chcete, můžeme si o tom popovídat v soukromí,“ navrhl Markby.

Zavrtěla hlavou. „Ne, členům rodiny jsem to už řekla. Když se Jeremy dozvěděl o těch dopisech, trvala jsem na tom, že to musíme sdělit i Fioně a Tobymu. Nechtěla jsem, aby se to někdo z nich dočetl až z novin. Toby pak okamžitě navrhl, že požádá Meredith, aby se na vás obrátila. Víím, že to nebyl správný postup, pravděpodobně s tím máte těžkosti a v duchu nás proklínáte. Nedivím se vám. Ale jsme zoufalí a v takové situaci se člověk chytá stébla. Meredith už podrobnosti slyšela, když ji Toby požádal, aby za vámi zašla. I vy se je samozřejmě musíte dozvědět. Byla jsem obviněna z vraždy své pratety Freedy Kempové.“

Odmlčela se a ztěžka vzdychla. „Vůbec nevím, odkud mám začít. Pokud to má dávat smysl, potřebujete znát jistá fakta z minulosti. Moji rodiče pracovali v diplomatických službách jako vy, Meredith. Bydleli v různých částech zeměkoule a mě poslali domů do školy. Mou poručnicí pro praktické záležitosti v této zemi byla teta Freda. Byla svobodná a vedla úspěšný podnik, který hledal pro své zákazníky chůvy a domácí personál. V době, kdy došlo k událostem, které pak vedly k soudnímu pro-

cesu, mi bylo třiadvacet. Rodiče odjeli do St. Lucie, aby tam strávili zbytek života na slunci. Teta Freda, také už dlouho v důchodu, byla mým jediným rodinným poutem k této zemi, které mi zbylo. Jezdila jsem ji co nejčastěji navštěvovat, i když to nebylo jednoduché. Bydlela v Cornwallu, na špatně dostupném místě, poblíž vesnice Rock u ústí řeky Camel.“

„Znám to tam,“ přikývl Markby. „Krásné místo.“

„Ano,“ souhlasila Alison. „Vždy jsem to tam milovala. Teta Freda tam měla už léta chalupu, zatímco žila v Londýně a vedla tam firmu. Když odešla do důchodu, rozhodla se, že se tam odstěhuje natrvalo. Měla tam velkou zahradu a tu obzvlášť milovala.“

„To zcela chápu!“ přitakal Alan a usmál se.

Alison jeho úsměv neopětovala. „To, že se přestěhovala na chalupu, byla její zkáza.“ Odmlčela se a ostatní čekali. V tu chvíli se za oknem v přední části domu mihl stín.

Markby i Meredith obrátili hlavy a Meredith krátce zahlédla vysokou neohrabanou postavu.

„Harry Stebbings,“ vysvětlil Jenner krátce. „Zahradník.“

Seděli a poslouchali, jak se Stebbingsovy těžké kroky vzdalují po šterku.

„Stará se o pozemky sám?“ zeptal se Markby.

„O svátcích mu pomáhá syn Darren, takový praštěný kluk. Chodí do místní školy na vzdělávací kurzy a rodiče doufají, že mu to k něčemu bude. Osobně o tom pochybuju. Pochopil jsem, že studuje fotografování!“ Jenner se ušklíbl.

Fiona se zachichotala. „Chce fotit filmové hvězdy, nebo mi to tak alespoň říkal. Jako paparazzo.“

„Zjistí, že je to bezohledný svět,“ poznamenal Markby.

„Nemá o tom ani páru,“ prohodila Fiona. „Koupil si malý digitální fotoaparát a myslí si, že s ním udělá díru do světa. V životě neslyšel o známých fotografech